

Китоби Дониёл — Саду сию ҳаштоду ҳашт

Ошкор сохтани Дониёл 11: як сафари набавӣ дар миёни таърих

Jeff Pippenger

2024-03-15

Ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёл яке аз амиқтарин оятҳои Каломи Худоро муаррифӣ мекунад. Таърихҳои нубувватие, ки дар он ифода ёфтаанд, ҳамон ҷоест, ки чархҳои андаруни чархҳои рӯёи Ҳизкиёл ба ҳам оварда мешаванд. Бо вақти охиринаи ҳаракати миллеритӣ дар соли 1798, ва ҳамчунин вақти охиринаи ҳаракати фариштаи сеюм дар соли 1989, таърихҳои дохилӣ ва хориҷии қавми Худо дар рӯзҳои охир тасвир мешаванд. Дар дохили ин оят эълони доварии наздикшаванда мавҷуд аст, ки бо фариштаи якум дар соли 1798 оғоз ёфт ва то қонуни якшанбеи ояти чилу як идома меёбад. Аз ин рӯ, ин оят доварии тафтишотии калисои Худоро, ки аз мурдагон оғоз мешавад, то мӯҳр задани яксаду чилу чор ҳазор, ва берун андохтани адвентизми Лаодикиягӣ аз даҳони Ҷ, муаррифӣ мекунад.

Таърихе, ки дар он папагӣ дар соли 1798 захми марговари худро гирифт, то замоне ки захми марговар дар ояти чилу як шифо меёбад, дар таърихи ҳамин оят тасвир шудааст. Аз ояти чилу як ба баъд, мавқеъ дар доираи ҳукмҳои иҷроии рӯ ба афзоиши Худо қарор мегирад, ки аз ҳамон оят оғоз мешаванд. Ба ин маънои нубувватӣ, ояти чил охири боби ёздаҳуми Дониёл аст, ва оятҳои як ва дуи он боб ибтидои он мебошанд. Боби ёздаҳ исёни зиддимасеҳро пешкаш мекунад, ва боби даҳ ибтидои рӯёи дарёи Ҳиддакаро ифода менамояд, ва боби дувоздаҳ анҷоми онро намояндагӣ мекунад. Бобҳои даҳ ва дувоздаҳ аввалин ва охиринаро намояндагӣ мекунанд, ва боби ёздаҳ исёнеро, ки дар миёна аст.

Бобҳои даҳум ва дувоздаҳум яксонанд, зеро бар хилофи боби ёздаҳум, онҳо таҷрибаи Дониёлро нисбат ба рӯё ифода мекунанд, ва боби ёздаҳум ҳуди рӯёст. Боби даҳум ҳарфи аввали алифбои ибронӣ аст, боби ёздаҳум ҳарфи сездаҳуми исёнгари алифбои ибронӣ аст, ва боби дувоздаҳум ҳарфи охиринаи алифбо мебошад. Рӯёи дарёи Ҳиддекел «Ҳақиқат» аст.

Дар боби ёздаҳум, ибтидо анҷомро тасвир мекунад, зеро Масеҳ ҳаргиз тағйир намеёбад. Таърихи охиринаи, ки дар ояти чилум тасвир шудааст, замони имтиҳони ҳайкали ваҳшӣ мебошад. Он замони имтиҳон бо нишони ваҳшӣ анҷом меёбад, ки дар ояти чилу якум тасвир шудааст. Бинобар ин, оятҳои якум ва дуҷум бояд ба замони мӯҳрғузори яксаду чилу чаҳор ҳазор дахл дошта бошанд, зеро он давраи вақт ҳамчунин давраи ташаккули ҳайкали ваҳшӣ мебошад.

«Худованд ба ман равшан нишон дод, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ташкил хоҳад ёфт; зеро он барои қавми Худо озмоиши бузурге хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд....»

«Ин имтиҳонест, ки халқи Худо бояд пеш аз мӯҳр зада шуданашон онро дошта бошанд». Manuscript Releases, ҷилди 15, 15.

Ҳамеша ду аломати роҳ мавҷуд аст, ки замони охирро муайян месозанд. Дар ҳаракати ислоҳоти Мусо, он таваллуди Ҳорун буд, ки се сол баъд аз он таваллуди Мусо омад. Дар ҳаракати ислоҳоте, ки барои аз Бобил баромадан ва маъбадро аз нав бино кардан буд, он подшоҳ Дорёш буд, ки пас аз ӯ подшоҳ Куруш омад. Дар ҳаракати ислоҳоти Масех, он таваллуди Яҳёи Таъмиддиханда буд, ки баъди шаш моҳ таваллуди Масех фаро расид. Дар ҳаракати ислоҳоти миллеритҳо, он марги низоми папавӣ дар соли 1798 буд, ки пас аз он марги поп дар соли 1799 омад. Дар ҳаракати ислоҳоти фариштаи сеюм, он президент Рейган ва президент Буши аввал буданд, ки ҳар ду намояндаи соли 1989 буданд. Дар боби даҳуми Дониёл, ояти як, мо мебинем, ки подшоҳ Куруш муайян карда шудааст.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, бар Дониёл, ки ӯро Белтешатсар меномиданд, амре ошкор карда шуд; ва он амр рост буд, вале вақти муқарраршуда тӯлонӣ буд; ва ӯ он амрро фаҳмид ва рӯёро дарк намуд. Дониёл 10:1.

Дар оятҳои минбаъдаи боби даҳум, мо таҷрибаи Дониёлро мебинем, ки пешакӣ пеш аз он ки Чабраил рӯёи таърихи нубуввати ро дар боби ёздаҳум расонад, нишон дода шудааст. Куруш замони поёниро муайян мекунад, зеро пештар Куруш, ҷияни Дориюш, генерали Дориюш буд, ки Белшасарро кушт; ба ин тартиб поёни ҳафтад соли асириро нишон дод, ки намунаи як ҳазору дусад шаст соли асирии Исроили рӯҳонӣ дар Бобили рӯҳонӣ аз соли 538 то 1798 буд.

«Калисои Худо бар рӯи замин дар ин давраи тӯлонии таъкиботи бераҳмона ба ҳамон андоза дар асорат қарор дошт, ки фарзандони Исроил дар давраи бадарға дар Бобил дар асорат нигоҳ дошта мешуданд». Prophets and Kings, 714.

Анҷоми як ҳазору дусад шаст сол дар соли 1798 замони поёниро нишон дод; ҳамин тавр, анҷоми ҳафтад сол барои он таърих «замони поён»-ро нишон дод. Ҳам Дориюш ва ҳам Куруш дар марги Балшазар ва анҷоми салтанати Бобил муаррифӣ шудаанд, зеро Куруш, ҳамчун сарлашқари Дориюш, ки ин корро анҷом дод, намояндаи Дориюш буд. Вақте ки Ҷорҷ Буши аввал 20 январи соли 1989 ба мансаб савганд ёд кард, Рейган дар наздаҳ рӯзи аввали соли 1989 президент буд.

Рӯёи Ҳиддекел дар замони охир, дар соли сеюми Куруш оғоз ёфт. Вақте ки Чабраил ба Дониёл кушодани таърихи нубувватии боби ёздаҳумро оғоз мекунад, ӯ нахуст ба соли аввали Дориё ишора менамояд, то ба таври равшан муқаррар созад, ки рӯёи таърихи нубувватие, ки ӯ меҳост ба Дониёл пешниҳод намояд, дар замони ниҳоии охир, дар соли 1989, оғоз меёбад, зеро ҳамаи анбиё бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, назар ба айёме ки худ дар онҳо зиндагӣ кардаанд.

Лекин ман ба ту он чиро, ки дар китоби ростӣ навишта шудааст, нишон хоҳам дод; ва дар ин чизҳо ҳеҷ касе нест, ки бо ман устувор бошад, чуз Микоил, мири шумо. Ҳамчунин ман дар соли аввали Дориюши модаӣ, яъне ман, барои дастгирӣ ва қувват бахшидан ба ӯ истода будам. Дониёл 10:21; 11:1.

Дар соли аввали Дориюш, ки замони охирро дар соли 1989 намояндагӣ мекунад, Чабраил «бархост», ва бо ин муайян месозад, ки дар «замони охир» фариштае меояд. Дар соли 1798

фариштаи аввал омад, ва дар соли 1989, фариштаи сеюм омад. Танҳо вақте ки паёми фариштаи сеюм дар соли 2001 қувват ёфт, мӯҳргузори фариштаи сеюм оғоз гардид, аммо ҳаракати омадани фариштаи сеюм дар соли 1989 бо бархостани Ҷабраил дар замони охир ифода шудааст. Ҷабраил ба Дониёл «он чиро, ки дар китоби ростӣ навишта шудааст» нишон хоҳад дод, ва рӯёи Ҳиддукил дорои имзои «Ростӣ» мебошад, ки Ҷабраил ҳоло дар арафаи баён кардани он аст.

Дар ояти чордахуми боби даҳум Ҷабраил аллакай Дониёро огоҳ сохта буд, ки он чи ӯ дар рӯёи Ҳиддукил баён мекард, «он чизест, ки дар айёми охир ба қавми Худо рӯй хоҳад дод».

Ва ҳоло омадаам, то ба ту фаҳмонам, ки дар рӯзҳои охир ба қавми ту чӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ки ин рӯё Ҳанӯз барои рӯзҳои бисёр аст. Дониёл 10:14.

Ояти дуввуми боби ёздаҳуми Дониёл он донишро ифода мекунад, ки дар вақти поён, дар соли 1989, муҳркушӣ гардид ва он чизро муайян месозад, ки «ба сари» қавми Худо «дар айёми охир» хоҳад омад.

Ва алҳол ман ба ту ҳақиқатро нишон хоҳам дод. Инак, Ҳанӯз се подшоҳ дар Форс бархоҳанд хост; ва чорумӣ аз ҳамаи онҳо бисёр сарватмандтар хоҳад буд; ва ӯ бо қуввати худ ба воситаи сарвати хеш ҳамаро бар зидди салтанати Юнон барангехта хоҳад сохт. Дониёл 11:2

Куруш шоҳи дувумро аз соли 1989 пешнамоӣ мекунад. Ӯ подшоҳи империяи Модию Форс аст, ки он подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддасро дар рӯзҳои охир ифода менамояд, ки аз ду шох таркиб ёфтааст ва он шохҳо бо Модииён ва Форсииён намоёндагӣ мешаванд. Пас аз шоҳи дувуми подшоҳии ҳайвони заминии дӯшоҳа дар замони охир, дар соли 1989, Ҳанӯз се подшоҳ (Клинтон, Буши охириён, Обама) меомаданд, ва баъд аз онҳо подшоҳе пайдо мешуд, ки аз ҳамаи онҳо хеле сарватмандтар буд. Он се подшоҳе, ки пас аз Буши аввал омаданд, баъд аз президенти худ сарватманд шуданд, ва танҳо аз он сабаб, ки президент гардида буданд. Трамп, ки ҷаҳорумин буд ва хеле сарватмандтар буд, ва сарватмандтарин президент дар таърих буд, сарвати худро на аз он сабаб ба даст овард, ки президент шуда буд, балки асосан тавассути фаъолияти худ дар сармоягузориҳои амволи ғайриманқул, хеле пеш аз он ки барои президентӣ номзад гардад.

Пештар, агар нисбатан баҳо диҳем, сарватмандтарин президент дар таърихи Амрико нахустин президенти Иёлоти Муттаҳида буд. То замони Доналд Трамп, Ҷорҷ Вашингтон сарватмандтарин президент дар таърихи Амрико ба шумор мерафт, ва ӯ сарвати худро, ҳамоно тавре ки Доналд Трамп, тавассути сармоягузорӣ дар амволи ғайриманқул ба даст оварда буд. Ҳам Вашингтон ва ҳам Трамп аз заминаҳои ғайрианъанавии сиёсӣ ба мақоми президентӣ расида буданд. Вашингтон пеш аз президент шудан пеш аз ҳама як роҳбари ҳарбӣ буд, ва Трамп як соҳибкор ва чехраи телевизионӣ буд, ки монанди Вашингтон ҳеҷ гуна таҷрибаи пешини сиёсӣ надошт.

Ҳар ду президент бо шахсиятҳои қавӣ ва услубҳои роҳбарии худ маъруф буданд, ҳарчанд ин хусусиятҳо ба тарзҳои басо гуногун зоҳир менамуданд. Вашингтон бо роҳбарии матин,

ором ва боэтимоди худ ва бо ҳузури муттаҳидсозаш дар давраи Чанги Инқилобӣ ва солҳои аввали Ҷумҳурии Иёлотӣ Муттаҳида маъруф буд, дар ҳоле ки Трамп бо равиши қатъии худ ба роҳбарӣ ва идоракунӣ шинохта мешавад. Ҳам Вашингтон ва ҳам Трамп шахсиятҳои пур аз баҳс буданд, гарчанде ба сабабҳои тамоман гуногун. Вашингтон, бо вучуди он ки ба таври васеъ эҳтиром мешуд, дар замони худ барои масъалаҳои гуногун, аз ҷумла барои дидгоҳҳои оид ба ғуломдорӣ, мавриди интиқод қарор мегирифт. Раёсати ҷумҳури Трамп бо баҳсҳои сершумор тавсиф мешуд, аз ҷумла истифодаи ӯ аз «твитҳои бадхоҳона» дар шабакаҳои иҷтимоӣ, қарорҳои сиёсатгузори «Аввал Амрико» ва ҳудогоҳии ҳуди ӯ.

Президенти сарватмандтарин ва шашум мебоист қудратҳои аждаҳои ҷаҳонигароро барангезад. Вақте ки мо таърихи ояти дуҷоми боби ёздаҳро бар таърихи давраҳои 1776, 1789 ва 1798 татбиқ мекунем, маълумоти иловагӣ меёбем, ки ба президенти охирини ҳайвони заминӣ дахл дорад, зеро Исо анҷомро бо ибтидо тасвир менамояд. Ду давраи аввал, ки бо 1776 ва 1789 намояндагӣ мешаванд, ду шохид фароҳам меоранд, ки президенти ниҳой президенти ҳаштум хоҳад буд, ки аз миёни ҳафт аст. Трамп пас аз Рейган президенти шашум буд, ва ҳамчун президенти ҳаштум, вай «аз миёни ҳафт» хоҳад буд. Президенти ниҳой ва ҳаштум ҳангоме ҳуқуқронӣ хоҳад кард, ки Иёлотӣ Муттаҳида суратро «ба ва аз» ҳайвон барпо кунад.

Президенти ҳоким дар замоне ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳайкали ваҳширо барпо мекунад, бояд ҳаштумин бошад, яъне аз он ҳафт бошад, чунон ки Пейтон Рандолф ва Чон Хэнкок бар ин шаҳодат медиҳанд. Папайят сари ҳаштумест, ки аз он ҳафт буд, ва он захми марговари нубувватири гирифт. Барои он ки ҳайкали папайят бошад, президенти ҳаштуме, ки аз он ҳафт аст, бояд инчунин мушаххасоти нубувватии «захмӣ шудан» ё «кушта шудан»-ро дошта бошад.

Папайи захми марговари ҳудро аз қудрате аждаҳомонанд (Фаронса) гирифт, аз ҳамон қудрати аждаҳомонанде ки папайи аз замоне боз бо он мубориза мебард, ки Павлус муайян карда буд, ки сирри шарорат (марди гуноҳ) аллакай дар он вақт амал мекард. Аждаҳои бутпарастӣ папайиро аз ишғоли тахт бозмедошт, ки он дар соли 538 онро ба даст овард.

Аз ибтидои папайи то ба заволи ниҳоии он, вай бар зидди қувваҳои аждаҳо мубориза мебарад. Тимсоли папайи талаб мекунад, ки он тимсол бо як қувваи аждаҳо даргир шавад. Дар Ваҳй боби ҳабдаҳ, папайи, ки сари ҳаштум аст ва аз ҷумлаи ҳафт сар мебошад, дар ниҳоят бо оташ сӯзонида мешавад ва ҷисми вайро даҳ подшоҳ меҳӯранд. Дар ҳар ду марг (1798 ва айёми охир), ҳайвони папайи аз ҷониби як қувваи аждаҳо кушта мешавад. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида тимсоли ҳайвонро барпо кунад, президенти ҳаштум низ мебоист аз ҷониби як қувваи аждаҳо, ки бо он дар ҷанг буд, кушта мешуд, ва подшоҳи шашум баъд аз замони интиҳо дар соли 1989 ҳамон подшоҳ аст, ки ҳамаи қувваҳои аждаҳоро ба таҳрик овард.

Роналд Рейган протестанти муртад буд, аммо Ҷорҷ Буш аввал як ҷаҳонигарои классикӣ буд. Яке аз гуфтаҳои машҳури ӯ он аст, ки ӯ дурӯғ гуфта, 18 августи соли 1988 чунин гуфт: «Ва ман ҳамон касе ҳастам, ки андозҳоро баланд нахоҳад кард. Ҳоло рақиби ман меғӯяд, ки

онҳоро ҳамчун чораи охирин, ё чораи сеюм, баланд хоҳад кард. Аммо вақте як сиёсатмадор чунин сухан мегӯяд, шумо медонед, ки ин ҳамон чораест, ки ӯ ба он рӯ хоҳад овард. Рақиби ман баланд кардани андозҳоро истисно намекунад. Аммо ман мекунам. Ва Конгресс маро фишор хоҳад дод, то андозҳоро баланд кунам, ва ман мегӯям: не. Ва онҳо фишор хоҳанд овард, ва ман мегӯям: не, ва боз фишор хоҳанд овард, ва ҳамаи он чӣ ман метавонам ба онҳо бигӯям, ин аст: ба лабони ман нигоҳ кунед: андозҳои нави дигар не.»

Ғайр аз он дурӯғи оммавӣ, ки яке аз хусусиятҳои намояндаи кудрати аждаҳост, машхуртарин иқтибоси ӯ дар чаласаи муштараки Конгресс 11 сентябри соли 1990 буд, ки дар он гуфт: «Акнун, мо метавонем ҷаҳонро бинем, ки нав ба намоён шудан оғоз кардааст. Ҷаҳоне, ки дар он эҳтимоли бисёр воқеии тартиботи нави ҷаҳонӣ вучуд дорад. Ба суханони Уинстон Черчилл, як “тартиботи ҷаҳонӣ”, ки дар он “усулҳои адолат ва бозии одилона ... нотавазонаро аз зӯрварон муҳофизат мекунад ...” Ҷаҳоне, ки дар он Созмони Милали Муттаҳид, аз бунбасти ҷанги сард раҳбарӣ мекунад, омода аст то рӯйи таърихи муассисони худро ба иҷро расонад». Буши калон як ҷаҳонгар буд, ҳатто агар худро ҷумҳурихоҳ мешуморид.

Билл Клинтон аввалин президенти буд, ки маросими савгандёдкунии худро дар Ёдгории Линколн баргузор кард, ки ин маънои онро дорад, ки ӯ ба Линколн пушт гардонда, рӯ ба обелиски Ёдгории Вашингтон овард, обелиске, ки дар дохили он аз рамзи масонгарии озод пур аст. Ҳам обелиск ва ҳам рамзи масонгарии озод, ки ӯ ҳангоми бардурӯғ қасами вафодории худро ба Конституция ёд кардан рӯ ба онҳо оварданро интиҳоб кард, на танҳо нишон медиҳад, ки ӯ ба рамзи зидди ғуломдории Ёдгории Линколн пушт гардондааст, балки мавқеи таърихи интиҳобкардаи Клинтон ҳамчунин бо суханронии қабулии ӯ мувофиқат мекунад, ки дар он ӯ профессоре ҷо ситоиш кард, ки назди ӯ дар Донишгоҳи йезуитие, ки дар он таҳсил карда буд, дарс хонда буд.

Он профессор, Кэрролл Квигли, китоби зеринро навиштааст: *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, ки соли 1966 ба таърифи расидааст ва ба дурустӣ ва ба таври густурда ҳамчун «Инҷилии ғояҳои глобалистӣ» шинохта мешавад. Чунон ки Қуръон нисбат ба Ислом аст, ва чунон ки китоби *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, ки аз ҷониби Алберт Пайк навишта шуда, соли 1871 ба таърифи расидааст, мукамалтарин баёни таълимоти ирфонии масонгарӣ шумурда мешавад; ё чунон ки *The Book of Mormon* нисбат ба муқаддасоти Рӯзиҳои Охир аст, китоби Квигли Инҷилии фалсафаи глобалистӣ мебошад. Аксарият медонистанд, агар Клинтон Муҳаммади Қуръонро ситоиш мекард, ё агар ӯ Ҷозеф Смитро аз *The Book of Mormon* ситоиш менамуд, ва бархе медонистанд, ки Алберт Пайк кист, аммо кам касон медонистанд, ки ситоиши Квигли аз ҷониби Клинтон бо рӯзномаи глобалистии худӣ ӯ мувофиқ буд ва ради принсипҳои буд, ки Иброҳим Линколн онҳоро намояндагӣ мекард.

Дар он суханронӣ, Клинтон гуфт: «Ҳанӯз дар наврасӣ, ман даъвати Ҷон Кеннедиро ба шахравандӣ шунидам. Ва баъд, ҳангоме ки донишҷӯи Ҷорҷтаун будам, он даъватро профессоре ба номи Кэрролл Куигли барои ман равшантар сохт; ӯ ба мо мегуфт, ки Амрико бузургтарин миллат дар таърих буд, зеро мардуми мо ҳамеша ба ду чиз имон доштанд: ба он ки фардо метавонад аз имрӯз беҳтар бошад ва ба он ки ҳар яки мо масъулияти шахсии

ахлоқӣ дорем, то чунин гардад». Андешаи Кэрролл Куигли дар бораи он ки чӣ гуна «Амрикоро дубора бузург бояд сохт», ин буд, ки Иёлотӣ Муттаҳида соҳибхитиёрии миллии худро ба Созмони Милалӣ Муттаҳид таслим кунад. Клинтон демократ, ҷаҳонигаро ва намоёндаи аждаҳо буд.

«Писар чӣ бошад, падар ҳамон», Ҷорҷ Буши охирин ҷаҳонигаро буд, ва ҳамчунон ки падараш низ буд, ҷаҳонигарое, ки худро ҷумҳурихоҳ вонамуд мекард. Себ аз дарахт дур намеафтад. Китоби Муқаддас ин саволи риторикиро ба миён меорад: «Оё ду нафар метавонанд якҷоя роҳ раванд, магар он ки бо ҳам мувофиқ бошанд?» Кас фақат бояд он кору ташаббусҳои бисёреро пайгирӣ кунад, ки Буши охирин ҳамроҳ бо Билл ва Ҳилларӣ Клинтон анҷом додааст, то бубинад, ки Буши охирин бо кӣ ҳамакида буд.

Барак Ҳусейн Обама андаке пеш аз он ки ба ҳайси Президенти Иёлотӣ Муттаҳида интиҳоб гардад, дар ҷараёни як гирдиҳамоии интиҳоботӣ изҳороте дар бораи ба таври бунёдӣ дигаргун сохтани Иёлотӣ Муттаҳида баён кард. 30 октябри соли 2008, дар Колумбия, иёлати Миссури, Обама гуфт: «Мо панҷ рӯз мондаем то Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрикоро ба таври бунёдӣ дигаргун созем». Ин изҳорот бахше аз паёми фарохтари Обама дар бораи «умед ва тағйирот» буд, ки яке аз мавзӯҳои марказии маъракаи президентии ӯ дар соли 2008 ба шумор мерафт ва таъкиди ӯро бар ӯҳдадориаш ба ислоҳоти ҷиддии сиёсӣ ва самти дигаре барои кишвар нишон медод. Самте ки ӯ кишварро ба он гардонд, сиёсатҳои аждаҳовори ҷаҳонигароӣ, зиддисафедпӯстӣ, ҷонибдорӣ аз исқоти ҳамл, муҳолифат ба сӯзишвории карбонӣ, зиддиамрикоӣ ва ҷонибдориҳои ҷаҳонигароӣ, Гуногунрангӣ, Баробарӣ, Фарогирӣ, таърихи бардурӯғи Назарияи Танқидии Наҷод ва бозу боз ҳам ҷизҳои дигар буд. Обама танҳо як созмондиҳандаи ҷамъиятӣ набуд; ӯ намоёндаи барномаи ҷаҳонигароёнаи қудрати аждаҳо буд ва ҳамоно ҳаст.

Аммо Трамп, бар хилофи як сиёсатмадори маъмулии муосир, аз ҳамаи ҳафт президенте, ки дар давраи аз соли 1989 оғозёфта бар сари қудрат омадаанд, дар маҷмӯъ бештар ба ваъдаҳои худ вафо кард. Ӯ ба аз нав бузург гардондани Амрико содиқ буд, ва ҳангоми талош барои иҷрои ин мақсад, қувваҳои ҳокими глобалистиро на танҳо дар Иёлотӣ Муттаҳида, балки дар тамоми ҷаҳон ба ҷунбиш овард.

Ҷо Байден ҳеҷ гуна далеле надорад, ки ӯ чизе ҷуз як ҷаҳонигароӣ дигар бошад.

Ҳайвони католисизм ҷанги тӯлонӣ ва кашолёфтаре бо қувваҳои аждаҳо ба роҳ андохт, ва президенте, ки дар замоне ҳукмронӣ мекунад, ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳайкали папиро барпо месозад, аз рӯйи зарурати нубувватӣ, дар мубориза бо қувваҳои аждаҳо хоҳад буд. Ҳеҷ яке аз президентҳои зинда, ғайр аз Доналд Трамп, бо қувваҳои аждаҳо ҷанг нахоҳад кард, зеро демократҳо ошкоро глобалистанд (аждаҳо), ва Ҷорҷ Буши охирин низ, чунон ки падараш буд (ҷумҳурихоҳи эътирофшудае, ки дар асл аждаҳои глобалист аст), чунин буд, зеро Исо ҳамеша охириро бо аввалин тасвир мекунад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Бӯҳрони бузурге мардуми Худоро дар пеш аст. Бӯҳроне ҷаҳонро дар пеш аст. Муборизаи азимтарин дар тамоми асрҳо ҳоло дар пеши рӯи мост. Ҳодисаҳое, ки беш аз чиҳил сол боз мо бар асоси қудрати каломи нубувватӣ эълон мекардем, ки дар ҳоли наздик шудананд, акнун пеши ҷашмони мо рӯй медиҳанд. Аллакай масъалаи ворид кардани тағйироте ба Конститутсия, ки озолии вичдонро маҳдуд месозад, ба қонунгузори миллии пешниҳод шудааст. Масъалаи таҳмили ғарби рӯзи якшанбе ба яке аз мавзӯҳои дорои аҳамият ва манфиати миллии табиӣ ҷӯфтааст. Мо ҳуб медонем, ки натиҷаи ин ҳаракат чӣ хоҳад буд. Аммо оё мо барои ин рӯйдод омодаем? Оё мо вазираеро, ки Худо ба мо супурдааст, яъне ба мардум дар бораи ҳақиқат, ки дар пеши рӯи онҳост, ҳушдор диҳем, содиқона ба ҷо овардаем?»

«Бисёр касоне ҳастанд, ҳатто аз миёни онҳое ки дар ин ҳаракат барои ҷорӣ намудани нигоҳдории якшанбе иштирокдоранд, ки аз натиҷаҳое, ки пас аз ин амал ба вучуд хоҳанд омад, кӯр гардидаанд. Онҳо намебинанд, ки бевосита бар зидди озолии динӣ зарба мезананд. Бисёрон касоне ки ҳеҷ гоҳ даъвоҳои шанбеи Китоби Муқаддас ва пояи бардурӯғеро, ки муассисаи якшанбе бар он қарор дорад, дарк накардаанд. Ҳар гуна ҳаракате ба нафъи қонунгузории динӣ, дар асл амали гузашт ба папост, ки дар тӯли асрҳои зиёд пайваста бар зидди озолии вичдон ҷанг бурдааст. Нигоҳдории якшанбе ҳаққи худро ҳамчун муассисаи ба истилоҳ масеҳӣ аз “сирри шарорат” қарздор аст; ва маҷбурӣ гардондани он дар амал эътирофи принсипҳое хоҳад буд, ки худ санги қунҷии румгарой мебошанд. Ҳангоме ки қавми мо то ба ин ҳад аз усулҳои ҳукумати худ рӯй мегардонад, ки қонуни якшанбе қабул намояд, протестантизм дар ин амал бо попгарой даст хоҳад дод; ин чизе ҷуз бахшидани ҳаёт ба он истибдоде нахоҳад буд, ки дер боз бо шавқе зиёд фурсатеро интизор аст, то бори дигар ба худкомагии фаёлона ҷаҳиш кунад.»

«Ҳаракати Ислоҳоти Миллӣ, ки қудрати қонунгузории диниро ба қор мебарад, ҳангоми қомилан рушд ҷӯтан, ҳамон гуна тоқатнопазирӣ ва зулмеро зоҳир хоҳад кард, ки дар асрҳои гузашта ҳукмфармо буданд. Он вақт шӯроҳои инсонӣ салоҳиятҳои Илоҳиро ба худ нисбат дода, озолии вичдонро зер қудрати истибдодии худ поймол мекарданд; ва барои онҳое ки ба фармонҳои онҳо муқовимат менамуданд, зиндон, таъбиӣ ва марг дар пай меомад. Агар папагӣ ё усулҳои он боз ба воситаи қонун ба қудрат оварда шаванд, оташҳои таъқиб бар зидди онҳое, ки вичдон ва ҳақиқатро ба ҳотири итоат ба иштибоҳоти маъмул қурбон нахоҳанд кард, аз нав аланга хоҳанд гирифт. Ин бадӣ дар арафаи воқеият ҷӯтан аст.»

«Вақте ки Худо ба мо нуре бахшидааст, ки ҳақиқати пеши рӯймонро нишон медиҳад, чӣ гуна метавонем дар назари Ё бегуноҳ биистем, агар безътиной намоем, ки ҳар қӯшише, ки дар қудрати мост, ба ҳарч диҳем, то онро пеши мардум оварем? Оё метавонем қонун бошем, ки онҳоро бе ҳушдор ба рӯ ба рӯ шудан бо ин масъалаи бисёр муҳими сарнавиштсоз вогузорем?» Testimonies, volume 5, 711, 712.